

Scenariusz
spektaklu słowno – muzycznego
„PO DRUGIEJ STRONIE TĘCZY....
czyli pożegnanie przyjaciół”

Autor: Marek Krassowski

Występują:

1. Zdzisław Łęcki-Kowalski – aktor – narracja
2. Poeci, czytający własne wiersze
3. Zespół muzyczny z Korfantowa pod kierownictwem Zbigniewa Hermana

Miejsce:

Kościół pw. Matki Boskiej Bolesnej i św. Wojciecha w Opolu

Data:

10 listopada 2013 r. (niedziela)

Godzina: 15.30

Scena 1 – Zespół Zbigniewa Hermana – wstęp muzyczny

Scena 2

Wiersz nr 1

Narrator:

HARRY DUDA

DLACZEGO WAS NIE MA?

Tak dotkliwie Was nie ma, Zmarli Przyjaciele

I nigdy do mnie stamtąd nikt się nie odezwie.

Nawet Matki mej słowa obietnic w popiele.

Puste niebo i czyściec, i piekło – milczące.

Muszę poznać samotność, aż w końcu mnie wezwie

Ten, z Którym być nie może żadnej samotności?

Czy tak? I czy na pewno? A może na łące

jestem tylko jak owad naprzeciw wieczności?

Narrator:

W Ewangelii św. Jana czytamy: Kiedy Jezus dowiedział się o śmierci swojego przyjaciela Łazarza, zapłakał. Wskrzesił go, tak jak uczyni to z naszymi przyjaciółmi, którzy udali się w wędrowkę do niego w tym roku, i w latach poprzednich. I tak samo zrobi z nami, kiedy przyjdzie nasza pora zapukania do jego drzwi.

Kujawiak z urodzenia, Opolanin z wyboru. Nikt tak jak on nie potrafił łączyć duszy kujawskiej znad Wisły z duszą śląską znad Odry. Pisał te swoje wiersze nie tylko na papierze. Pisał je także w drewnie. Zygmunt Dmochowski odszedł od nas w styczniu bieżącego roku. Wspominają Zygmunta:

1. Rafał Dmochowski - syn
2. Jerzy Stasiewicz
3. Edmund Borzemski
4. Walter Pyka

Scena 3 - Wiersz nr 2 – Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Rafał Dmochowski

Tak tu cicho

Ojcu

Tak tu cicho o świecie, gdy kur jutrzeńki nie wita,
A Ty latarni już nie zapalisz i dniu nowemu drogi nie wskażesz.

Tak tu pusto jest wszędzie, gdy brak głosu Twego,
Impresją pastelową, lilii już pod nogi nie rzuci.

Tak smutno jest tam, gdzie wierzba Tążyną karmiona,
Oddechu Twego i słowa nie uświadczy.

Tak ponuro, odlegle, na Białych Domach, chylą się chaty,
Wspominając na rżyskach stóp Twych słoneczny dotyk.

Tak boli gdy śpisz, a Charon łodzią swą już nie zawróci,
Bo obolem obdzielony, modłom bliskich jest obcy.

Tak tu cicho o zmierzchu, gdy blask dnia kotara zasnuwa,
A Ty lamp już nie zgasisz, do capstrzyku znak dając.

Tak tu cicho o świecie... i tęskno.

Tato.

Scena 4 – Wiersz 3 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Jerzy Stasiewicz

Zygmunt Dmochowski

Na 60. rocznicę debiutu literackiego

Nie byłem na jubileuszu, choć zaproszenie przyjąłem;
Jesień była dziwna, czas przesiąkał przez palce.

Jubilat na łóżku szpitalnym spijał strofy z kroplówki
pisał kolejne listy do nieba, człapiąc za Wędrowcem.

Znałem go prawie dobrze. Pierwszy doszedł do mnie:
- żona? piękna, gratuluję. Plener „Uratować wiatrak” Gostomia.

Poląłem, po kielichu - źle się czuł - odmówił, poprosił piwo.
A że piwa nie było wychylił kielich - powiedzmy goryczy.

Lubił poezję. Sądy miał ostre, rzucane w oczy, ale delikatne
jak jego twarz i zaczesane do góry szpakowate włosy.

Gdy mówił czuło się Requiem kujawskie, ukorzenie
w ziemi, którą opuścił - za chlebem.

Dźwięczy mi w uszach jego głos - echo pomiędzy wersami
ale i milczenie, kiedy patrzył na zebranych i kiwał głową.

Scena 5 - Wiersz nr 4 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Edmund Borzemski

Zygmuntowi Dmochowskiemu

Epitafium

Lubię to miejsce,

przylatują tu
 „potargane anioły”
 z przetrąconymi skrzydłami.
 „Szumią Kujawy
 pszenne i buraczane”.
 Twoje słowa Zygmuncie
 to wciąż „Płonąca sól”,
 choć Ty sam
 Już po tamtej stronie
 Styksu.

Scena 6 - Wiersz nr 5 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Walter Pyka

ZYGMUNT

pamięci Zygmunta Dmochowskiego

Powiedział - trudno, minęło, nie ma sprawy;
 potem do strofy dopisał - amen.
 Wyszeptał - wczoraj odkryłem podniebne Kujawy.
 I ja tu zostanę.

Wierszami uczył, wzruszał, radził;
 historię składał pod Krzyżem.
 Wcale nie odszedł
 On się tylko przeprowadził.
 I jest wysoko.
 Jeszcze wyżej

Scena 7 – Zespół Zbigniewa Hermana

Scena 8

Narrator:

Przytulała młodych ludzi do swojego matczynego serca, podpowiadając im, jak tworzyć frazy poetyckie, by płynęły z ich serc i były zrozumiałe dla wszystkich, niekoniecznie tylko dla znawców literatury. Uczyła ich świętości słów, ich znaczeń. **Karolina Turkiewicz-Suchanowska**. Nauczycielka z Namysłowa. Matka poety, Kordiana Michalaka, który również poświęcił jej swój wiersz. Karoliną wspominają:

1. Ewa Maj-Szczygielska
2. Kordian Michalak
3. Wojciech Ossoliński
4. Piotr Żarczyński

Scena 9 - Wiersz nr 6 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Ewa Maj-Szczygielska

Wczoraj, dzisiaj, jutro

Pamięci Karoliny Turkiewicz-Suchanowskiej

I

Wczoraj łzą spłynęłaś
po policzku.

Dzisiaj wiatr przyniósł mi Ciebie
wierszem na balkon.

Jutro pewnie odnajdę Cię
w spadającym liściu
myśląc o ciszy ,
którą do nas przemówiłaś.

II

Karolino! Obudź się,
między Twoimi słowami
cisza woła,
za oknem ptak śpiewa
wiosenną nadzieję,
nasze serca biją dla Ciebie.

Niech Twoje wiersze
nie ronią łez,
przerwij samotność.
Dzisiaj jesteśmy obecni
choć przez chwilę.

III

Poiłś nas
poezji winem
rozkwitając jak róża.

Nie martw się
o płatki słów
rozmarzone zostaną
w Twoich wierszach-
na zawsze.

Scena 10 - Wiersz nr 7 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Wojciech Ossoliński

ZA KAROLINĄ

Poświęcony Karolinie Turkiewicz - Suchanowskiej

Mam na imię samotność. Świadczą to
oczy i roje kolibrów spływających z warg.
Jestem kobietą, ale też cieniem cienia
słów, które zmieniano w złoto
wciąż o jedną zmarszczkę za późno
o jedną łzę za wcześnie.
Statki, co śnią wtulone w dno oceanów
powiedzą, że metaforą też jestem i
stanem skupienia, który osiągnął rozmiar
ziarnka pokory.

Kiedy zdejmą ze ścian wszystkie Guerniki świata
w pokoju zielonym od wierszy uśmiech matki
zawieszę nad łóżkiem.

A kiedy drugi człowiek znowu podwójnie zaboli
w uszy świergotu wróbli nabiorę i pójdę
leczyć zwierzenia chore na krztynę nadziei.

Nie przynoś słoneczników, kiedy ważka uśmiechu
zawiśnie nad stołem, czas to gaz bezwonny.

Trzeba opowiadać sobie - sobie by otworzyły się
dłonie zaciśnięte w pięści zaraz po urodzeniu.

Oni, w ukłonach, wciąż zdejmują kapelusze
nie zdejmując pychy, więc nie przynoś
mi słoneczników.

Będzie zbyt pochmurno.

Scena 11 - Wiersz nr 8 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Piotr Żarczyński

Piętno

pamięci Karoliny Turkiewicz-Suchanowskiej

Zanim pod kapeluszem
z dużym zielonym rondem
spopieliał Grochowiak
i załamały się krajobrazy

zanim
wyłasiły się znajome i obce koty
odpłynęła chmura kochającego oddechu
i zbladł czuły dotyk

zanim
pozioma linia monitora
przebiła nieruchomą kropkę źrenic

zdążyłaś
oswoić wersy
zarazić wiersze tajemnicą
i wypalić na nich własne piętno

Scena 12 – Zespół Zbigniewa Hermana

Scena 13

Narrator:

Jeszcze nie tak dawno raczył nas swoimi mądrymi aforyzmami. Lwowskim zaśpiewem swoich pięknych wierszy. I nagle go nam zabrakło. Wybrał niebo, by raczyć tam, jego mieszkańców tym, czym raczył nas tu, na ziemi, czyli mądrym słowem. Wiesław Malicki. Wspominają lwowskiego „batiara”, jak sam siebie nazywał się Wiesiek:

1. Edmund Borzemski
2. Magdalena Wiącek
3. Jerzy Stasiewicz
4. Janina Łopuch

Scena 14 - Wiersz nr 9 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Edmund Borzemski

Epitafium

Wiesławowi Malickiemu

Lubiłem
te nasze wspólne
milczenia o poezji
i podróże w chmury,
z których obaj
powracaliśmy wierszem.
Wczoraj
dowiedziałem się,
że nie powrócisz z chmur
-zwinąłeś w sobie skrzydła,
dołączyłeś, jak mawiał Zygmunt,

do potarganych aniołów.
 Jeszcze słyszę
 Twój głos:
 nie chcę was
 martwić,
 ale cholernie dobrze
 było mi z wami.
 Teraz będzie Ci
 o niebo lepiej,
 niż nam.

Scena 15 - Wiersz nr 10 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Magdalena Wiącek

Zapisane w pamięci

Panu Wiesławowi Malickiemu

Zatrzymać chcę przy sobie te wszystkie piękne chwile,
 które nas ze sobą łączyły.
 Wtulam się w nie niczym w ramiona.
 Pamiętam słodki smak pomarańczy,
 którą kiedyś mnie poczęstowałeś.
 Czuję ciepło twojej dłoni.
 Wiem ,że jeszcze się spotkamy
 pomiędzy wierszami
 a niebem .

Scena 16 - Wiersz nr 11 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Jerzy Stasiewicz

X X X

Wiesławowi Malickiemu

Była w Nim
 dobroć
 wystawiona na dłoni
 jak kromka chleba
 jak lwowski zaśpiew

- Jak Pan żyje Panie Wiesławie - pytałem
 - Żyję i zatruwam życie innym-
 odpowiadał poważnie
 układając w myślach
 następny aforyzm

Kto umiera w maju
 Panie Wiesławie...

Scena 17 - Wiersz nr 12 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Janina Łopuch

PRZECZUCIE

Wiesławowi Malickiemu

Twój ostatni tomik wierszy
 Rozpisywanie snu otulony
 woalem „leśmianowskiego śniwa”
 otoczony iskrami natchnionych
 p r z e c z u ć
 Filozof pisał że poeci są
 b l i ż e j Boga...
 Posłuszny S t w ó r c y
 wiedziony instynktem szedłeś
 „za światłem” w krainę
 w i e c z n e g o s p o k o j u
 u f n y w B o ż e M i ł o s i e r d z i e

Dziś w koronach drzew cichego cmentarza
 opolskie ptaki śpiewają Tobie
 pieśni nadziei

A w sercach czytelników wciąż kwitną
 wiecznie świeże kwiaty pamięci

Scena 18 – Zespół Zbigniewa Hermana

Scena 19

Narrator:

Bohaterowie. Żołnierze armii podziemnej. Walczyli z niemieckim okupantem i sowiecką nawałą o godność, honor i wolność Polaków. Po wojnie wrócili do Polski, bo tu było ich miejsce. Męczeni w ubeckich katowniach, przeżyli, pomimo wyroków śmierci. Patrioci prawdziwi, a nie malowani, jak ci dzisiejsi. Poeci Jerzy Kozarzewski i Zbyszko Bednorz. Wspominają ich:

1. Danuta Kobyłecka
2. Krystian Szafarczyk
3. Wojciech Ossoliński
4. Harry Duda

Scena 20 - Wiersz nr 13 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Danuta Kobyłecka

Pan Jerzy

pamięci Jerzego Kozarzewskiego

Starszy pan przy fontannie Trytona
 patrzy na płynność naszych czasów
 dzieciństwo niewykołysane
 młodość bezładną
 marzenia niespełnione
 miłość nierealną
 czyny niezaistniałe ...

On wie co bezcenne z perspektywy czasu
 w spojrzeniu wartości ukrywa niemodne
 źrenicą rejestruje
 wolność bez godności,
 stanowienie bez odpowiedzialności,
 wychowanie bez wymagań
 przyszłość pogmatwaną
 tolerancję źle definiowaną.

Łykając słowa odszedł
 z bagażem autopsji różnego rodzaju
 nadzieją łudzony
 „że to co przemilczane kiedyś się obudzi”.

Scena 21 - Wiersz nr 14 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Krystian Szafarczyk

ŻELAZNY PEGAZ Z OPOLSKICH CHABRÓW

Pamięci Zbyszko Bednorza

Kiedy Bogu ducha winne ptaki
 po raz pierwszy uwiły gniazda
 w rdzawych szczelinach pod kopytami
 jeszcze zbierał siły do lotu
 chociaż już znużony śmiertelną chorobą

Kiedy podstępna rdza
 co jak rak krwiożerczy zżerała dumne skrzydła
 i rączy nogi przysposobione do skoku ku słońcu
 jeszcze trwał wyniosły
 jak panisko i książkę na Chabrach

Kiedy tak z wolna umierał każdego dnia
 stary poeta
 też zmagający się z chorobą

troskliwym okiem lirycznego pielęgniarza
z okna na drugim piętrze pobliskiego domu
do końca opatrywał jego rany

Kiedy z żelaza książkę poetów
przegrał po upartej wojnie z rdzawą bestią
a nogi spętały mu osty i trujące powoje
i kiedy przeniósł się na inną planetę
umarł też stary poeta
i teraz z sąsiedniej gwiazdy
czyta mu swoje słoneczne wiersze

Scena 22 - Wiersz nr 15 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Wojciech Ossoliński

MYŚLI ZNIEWOLONE

(...)Cóż odpowiedzieć? Zdusić płacz, wzruszenie
okryć uśmiechem, i wrócić w milczeniu.

Jerzy Kozarzewski

- Nie wchodzić, tam śmierć!

- Kiedy? - Wieczorem.

Powietrze pachniało ozonem...

Sieroce myśli tłuką się o ściany.

W „Prowincji” kelner zawiany:

„zmarło mu się?

Ja mu palto dawałem. Zacny gość

i hojny. Niech ma sen spokojny”.

W czaszce bezradnie, bezładnie

Wilno. Banicja. Nie krzyżeć.

Bez miecza Nike, przebiśnieg.

- Nogi moczyliśmy w Wiśle,
pamiętasz!?

chciałeś wiersz o tym pisać -
 wrzeszczy bezdomna puenta.
 - Miałam być pierwsza.
 Po mnie poemat-powidła!
 ...I powiedzcie mi, czemu
 to truchło w ludzi nas nie puściło
 tylko jak Molierowski skąpiec
 topi w stygnącej posoce.
 Że nie, bo nieskromne?
 Że nikt nas nie ogarnie?
 Że tylko jemu przy nas
 do końca trzymać wartę?!

Kondukt.

Larum w zamkniętym na głucho czerepie,
 Bo ze łzą zastygłą żadnej się nie stoczyć.
 Nawet martwemu knebel dali tęgi.
 Dwa obole strzegą tajemnic i oczu.

Tej maleńkiej, w ostatnim pytaniu zrodzonej
 nikt nie powie, za gęste od wrzawy powietrze,
 że to prawda, nim ktoś się w nim zechce dokonać
 jego perły jak zwykle rzucą między wieprze.

Scena 23 – Wiersz nr 16 – Czyta Zdzisław Łęcki

Harry Duda

Pożegnanie Zbyszko Bednorza

Odszedłeś z pierwszym śniegiem - niemalże stuletni –
 Zbyszku białą jasnością dobroci, stary Przyjacielu.
 W dłoni Bożej zasnąłeś - Anioł Stróż na fletni
 grał Ci snu kołysankę. I to sprawiedliwe,
 boś niezłomny był wiarą. Jeden wśród tak wielu,
 a skromnością tak szary, ostatni - dziś pierwszy.
 Piórem ducha pisałeś słowa spolegliwe,

przeżywając dni swoje z Różą Twoich wierszy.

Niech przez czas Cię unosi ta rozlewna rzeka
 śląskiej ziemi, do której strumienie przez lata
 niosą słowa wierności wpisane w człowieka:
 Bóg, Honor i Ojczyzna. Złote siałeś ziarna,
 więc i plon zbierasz złoty, ostatnia zaś data
 oto pierwszą się staje, bo na wieczność całą.
 Zatrzymała się w biegu Twego serca sarna:
 teraz Pan Bóg ją chroni przed sidłem i strzałą.
 Żegnaj, Zbyszku, z imieniem, co wzięte z Bogdańca,
 Bóg-dańca, z woli Boga Dającego... Amen.

Scena 24 – Zespół Zbigniewa Hermana

Scena 25

Narrator:

Historia nigdy nie umiera. Toczy się dalej. Umierają niestety ci, którzy ją tworzą. I ci, zbierający dokumenty, by pamięć o tych, którzy tworzyli historię, trwała wiecznie. Profesor Damian Tomczyk, historyk, odszedł od nas kilka tygodni temu. Kazimierz Kowalski, żołnierz armii konspiracji antyhitlerowskiej i anty sowieckiej. Dziennikarz, legenda Radia Opole, autor około 100 słuchowisk radiowych i opowiadań, zmarł rok temu. Wspominają ich:

1. Edmund Borzemski
2. Teresa Nietyksza

Scena 26 - Wiersz nr 17 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Edmund Borzemski

Ostatni raport

Profesorowi Damianowi Tomczykowi

Epitafium

Stanałeś

u niebieskich bram

w pozycji „na baczność” ,
 jak na żołnierza przystało.
 Zasalutowałeś Panu,
 On się tylko uśmiechnął,
 sprawdził Twoją
 nienabitą broń,
 miała kształt
 różańcowych paciorków.

Teraz
 przy niebieskiej bramie
 stoisz na baczność
 przed Panem -
 składasz swój
 ostatni raport.

25.09.2013r. w dniu pogrzebu

Scena 27 - Wiersz nr 18 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Teresa Nietyksza

POŻEGNANIE

Pamięci Pana Kazimierza Kowalskiego

Poszłam na Wyspę
 aby jesienią
 chwytać ulotne
 co jak liście spada

To ja „szalona miłością”
 wypatruję cienia
 który się ukrył w „nocnych mgłach”

Jesienny Pan
 już kończył spacer

złowiłam uśmiech

- promień na rzece

i słowa:

„Niech zostanie tylko to co było piękne

i co nas uskrzydlało”

Płynął

na drugi brzeg

Scena 29 – Zespół Zbigniewa Hermana

Scena 30

Narrator:

Matki, mamy, mateńki. Najcudowniejsze istoty stworzone przez Boga. One nas rodzą, karmią swoim mlekiem. Potem tworzą z nas ludzi, rzeźbiąc cierpliwie nasze charaktery. Kiedy odchodzą, zostajemy sami ze swoją rozpaczą. Swoje mamy wspominają:

1. Ewa Maj-Szczygielska
2. Krystian Szafarczyk
3. Walter Pyka

Scena 31- Wiersz nr 20 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Ewa Maj-Szczygielska

Wiersz dla Zosi i jej mamy

Najważniejsze chwile

To co nas otacza

To co trwa

Zdażyć zapamiętać

Uśmiech dziecka

Nim zgaśnie wieczorna zorza

Cieszyć człowieka
Póki jest światłem
Nie zapominać
Spoglądać w oczy
Prawdzie codzienności świętej
Nim zgaśnie wieczorna zorza

Rankiem powstać
Drogą iść do celu
Dostrzec krajobraz
I nie bać się
Gdy zgaśnie wieczorna zorza

Scena 32 - Wiersz 21 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Krystian Szafarczyk
BEZ CIEBIE CIĄGLE JESIEŃ
pamięci mojej Mamy

za jaką jesteś gwiazdą
za jaką chmurą
a stamtąd widoki jakie

nie ma już skrzydlatego konia
co rwał się do lotu
nie już kawiarenki
i sąsiadki z pierwszego piętra
nie ma już sędziwego poety

na twojej ławce
obcy facet pije piwo
a obok wylegują się koty
trawy zszarzały
drzewa zrzuciły liście

ciągle jest jesień

Scena 33 - Wiersz 22 - Poeta odwraca się do widzów, przedstawia się, czyta tytuł wiersza i komu jest poświęcony, mówiąc potem swój wiersz.

Walter Pyka

MATCZYNY GŁOS Z WYSOKA

Kiedy już obeszła wszystkie szpitale,
na leki wydała ostatni grosz,
a święty Anioł
odpoczynek zapewnił wieczny,
z ulgą szepnęła-amen.

Teraz już inną miarą nadzieję mierzy,
inny wymiar ma jej przyszłość,
z innej mąki ciasto piecze,
przez inne okno świat ogląda,
innym światłem się zachwyca.

Wczoraj
kluczem dzikich gęsi
niebo mi otworzyła,
pokoik swój pokazała...

Słyszałem z wysoka:

- Dobrze mi tu.

Tak jak w domu.

Scena 34 – Zespół Zbigniewa Hermana

Scena 35

Narrator:

Wielu opolskich poetów i pisarzy, także malarzy, dziennikarzy, animatorów kultury, fotografików, przeszło na drugą stronę tęczy. Wszystkim, którzy odeszli, dedykujemy kilka wierszy, przypominających porę jesienną nostalgii. Szum

spadających liści, palące się świece życia, przypominają nam, żyjącym, że gdzieś, tam wysoko są nasi przyjaciele. Oddajmy im hołd, słuchając kilku wierszy:

1. Teresy Nietykszy,
2. Ludmiły Małgorzaty Sobolewskiej,
3. Janiny Łopuch,
4. Jana Szczurka
5. Krzysztofa Sługockiego.

Scena 36 - Wiersz nr 23 - Poeta odwraca się do widzów, czyta tytuł wiersza i mówi potem swój wiersz.

Teresa Nietyksza

CMENTARZ NA PÓŁWSI

Choć krzewi się cmentarnie, to wciąż jest zielony,
Jak uwierzyć w to miejsce spoczynku wiecznego?

Jakąż małą pociechą są dla strapionego

Nagrobki – te ostatnie serc naszych pokłony,

To żałobnych pożegnań przywołane dzwony.

Porusza epitafium słowa niezdarnego –

Jednako w kamieniu, jak w sercu wykutego,

A czasem w ciężkim brązie ciężar łez stopiony.

W pomniku dla Ciebie z zamysłu artysty

Sistrum nieme, na którym wiatr z deszczem pospołu

Łzę żalu wciąż układa z kropli przezroczystych

I gra najcichsze nenie ze świata padło.

Zaprasza także ptaki, by odpocząć przyszły

I razem z nim śpiewały białą pieśń aniołów.

Scena 37 - Wiersz nr 24 - Poeta odwraca się do widzów, czyta tytuł wiersza i mówi potem swój wiersz.

Ludmiła Małgorzata Sobolewska

Marzenie umarłego

Oto mówi kamień
 mówi żołądź
 mówi liść
 gołąb
 wiatr
 lipa

każdy ma swoją opowieść

Słucham kamienia
 liścia i robaka
 słucham podziemnych wód
 płynących
 krainą żywych czy umarłych

może stanę się kwiatem
 może drzewem
 a może znów człowiekiem

Scena 38 - Wiersz nr 25 - Poeta odwraca się do widzów, czyta tytuł wiersza i mówi potem swój wiersz.

Janina Łopuch

WIECZORNY NOKTURN

Złote wierzby słowiańskiej jesieni
 pochyliły swoje ciężkie głowy
 Z drzew płyną liście bez nazwy imienia
 bez nimbu sławy krótkiego istnienia

Na cmentarzyskach wiecznie zielone
 sosny wyśpiewują imiona umarłych poetów

Wieczór rozbiera ziemię z jasnej szaty
 kropla po kropli odlicza czas

w nokturnie jodeł i szumie świerków

Scena 39 - Wiersz nr 26 - Poeta odwraca się do widzów, czyta tytuł wiersza i mówi potem swój wiersz.

Jan Szczurek

* * *

Poezja jest siłą zdolną
 ocalić człowieka.
 Niesłabnący afroazjatyk,
 dlaczego dla tak niewielu.
 Ciało i dusza razem.
 Usiłujesz ją zamknąć we wzorzec,
 jakbyś chciał zakończyć
 tablicę Mendelejewa.
 To błądzący po pustyni aborygeni.
 Nikt nie podołał jej
 jak byś chciał zabić miłość,
 marzenie idiotów, przecież istnieją.
 Poeta umiera wiele razy
 i to jest powodem,
 że najpóźniej.
 Ale cóż to za różnica -

Scena 40 - Wiersz nr 27 – Czyta Zdzisław Łęcki

Krzysztof Sługocki

Epitafium

Odsuwamy od nas
 Życia zakończenie.
 A przecież to wielkie nowonarodzenie

Nigdy nie giniemy
 jesteśmy przedwieczni

i istnieć będziemy
poprzez całą wieczność.

Scena 41 – Zespół Zbigniewa Hermana

Scena 42

Narrator:

Na koniec krótkie przypomnienie nam, żyjącym o szacunku dla tych, którzy odeszli, bowiem nie znamy dnia, ani godziny...

Wiersz nr 28 - czyta Zdzisław Łęcki

Narrator:

Krzysztof Sługocki
MEMENTO!

Ile razem dróg przebytych,
Kilometrów przejechanych,
Ile rozmów nieodbytych,
Mimo słów wypowiedzianych.

Ile złości i czułości,
Ile pragnień niespełnionych,
Ile myśli zapomnianych
W codzienności zagubionych.

Ile marzeń sens straciło,
Ile nadal nas pociąga,
Ile czasu nasza miłość
Życiem naszym rozporządza.

Ile wiary i nadziei w to,
Że lepsze wkrótce wróci,
I do końca, mimo wszystko,
Coś pogodnie da nam nucić,

Lecz cokolwiek jest przed nami
To klepsydra na nas czeka,
Przygotujmy dla niej miejsce...
Przed nią... nie da się uciekać.

Scena 43

Narrator:

Dziękujemy Państwu za uwagę i za obecność na zaduszkowych wspominkach o

zmarłych twórcach kultury. Także o naszych najbliższych, którzy są już po drugiej stronie tęczy.

Dziękujemy wykonawcom. Zespołowi wokalnemu – muzycznemu z Korfantowa, którego szefem jest pan Zbigniew Herman. I poetom, którzy chcieli się Państwu osobiście zaprezentować, czytając swoje wiersze o zmarłych przyjaciółach.

A przede wszystkim dziękujemy księdzu proboszczowi, Markowi Trzeciakowi i księdzu Wikaremu Tomaszowi, i siostrze Ambrozji za udostępnienie nam pomieszczenia kościoła na spotkanie z poezją.

Poprosimy teraz księdza proboszcza o krótką modlitwę za naszych zmarłych.

Na koniec zaśpiewajmy razem najbardziej ukochaną pieśń naszego błogosławionego, już niedługo kanonizowanego, Ojca świętego Jana Pawła II, największego poety wśród kapłanów i największego kapłana wśród poetów. Zaśpiewajmy wspólnie „Barkę”. Do widzenia, Państwu.